

Bogár László: A világ végfelszámolása

2014 március 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Az elmúlt évszázadok legmegrendítőbb társadalmi történéseit forradalmakként tartja nyilván az emberi emlékezet. A mindent meghatározó és persze „nem létező” világerő akaratára párás szemekkel, többnyire nemzeti ünnepként kell felmagasztalni ezeket a pusztító eseményeket.

A forradalom szó már eredetét tekintve is sokat elárul magáról.

Az evolúció, amit fejlődésnek is szokás mondani, pontosan azt jelenti, hogy „kibontakozás”, a revolúció pedig arra utal, hogy gyors egymásutánban ismétlődnek a kibontakozások. Azaz nem a természetes rendet követik, hanem mesterségesen „csinálják azokat”. Árukkodó, hogy nyilván azért kell revolverként a történelemre fogni a forradalmakat, hogy képesek legyünk velük a „múltat végképp eltörölni”. Aki ugyanis a „múltat végképp eltörli”, ahogy a nemzetközi kommunista mozgalom indulója, az Internacionálé egyik sora fogalmaz, az ezzel az emberi létezés lelki, erkölcsi, szellemi talpatát zúzza szét. Erre pedig azért van szüksége, hogy ezzel gyökeretelenné és kiszolgáltatottá tegye az emberi közösségeket, így a világ korlátlan és folyamatos kifosztása számára akadálytalanná váljék. Nos, éppen ez a forradalmak legfőbb és legmélyebb célja.

A nyugati embernek persze már nagyon nehéz és főként kényelmetlen szembesülnie ezzel, mert a hamis értelmezési keret, amelyben minderről gondolkodnia kell, szentségtörésnek mutatja a forradalmak ilyen szemléletét. Holott éppen maga a forradalom a „szentségtörés”, hiszen a forradalmak valóságos célja a szakralitás rendjének teljes szétzúzása. Az emberiség történetében három nagy forradalmi hullámmal próbálta a „nem létező” pusztító világerő a szakralitás fennálló rendjét szétroncsolni.

Az első, amely háromezer évvel ezelőtől játszódtott le, már egyáltalán nincs semmilyen tudásunk, a világot irányító erő ugyanis igyekezett eltüntetni minden nyomot, sikerrel. De hiába is volna bármilyen információnk, lévén, hogy magát az értelmezési keretet is régóta szétzúzta, nem tudnánk már mibe illeszteni, így nem tudnánk értelmezni sem azt. Ezzel a forradalmi hullámmal semmisítette meg a szakralitás legmélyebb szintjét, ahol az uralkodó személye még közvetlen kapcsolatot jelentett a transzcendens világgal. Helyét olyan nemesség vette át, amely még évezredekig fenntartotta a szakralitás rendjét, ám a lassú erózió már egyre gyengítette azt.

Az újabb forradalmi hullám csak 2500 évvel később jelentkezett, amikor már végzetesen meggyengült a szakrális rend, sőt maga a nemesség vált legbuzgóbb szétroncsolójává. Ebben döntő szerepe volt annak, hogy a nemesség addigra elveszítette szakrális világértelmezési logikáját, gyanútlanul átvette a pusztító világerő hamis értelmezési keretét. Az újabb forradalmi hullámban a már eleve deszakrális polgárságé lett a főszerep. Az üdvösség, az Isten szerinti lét minőségi céljai helyett a fizikai élvezet elidézésére alkalmas „anyag” mennyiségi felhalmozása válik az emberi létezés legfőbb céljává. Az angol, majd főként a francia forradalom iszonyú brutalitása jelzi, hogy a deszakrális pusztítás nyomán felhalmozódott feszültségeket csak az apokaliptikus erőszak teljes bevetésével lehet kezelni. A kialakuló deszakrális rend, a nyugatias modernitás, ami a 19. század óta kapitalizmusként nevezi meg

önmagát, eredeti formájában azonban csak alig néhány évszázadon át képes üzemeltetni a világot, így a 20. századtól egyre inkább kénytelen átadni a helyét a magát félrevezető módon globalizációnak nevező új rendnek. Taktikai okokból hamisan kettémetszették a világot. Ez a rend a keleti oldalon a „proletárforradalom”, a másik oldalon pedig a „fogyasztói forradalom” lett. Az egyiknek a hűse a proletár, a másiknak a konzumidióta, vagyis a fogyasztó. Valójában azonban mindkét oldalon ugyanaz megy végbe. Páriák azok, akik ugyanannak a létkarakternek a két oldalát testesítik meg.

Az utóbbi évtizedek során a világot irányító erő olyan „instant” forradalmakkal kísérletezik, amelyek inkább már csak rendkívül pusztító paródiái a három nagy forradalmi hullámnak. Pusztán taktikai célokat követnek. A dolog azért mulatságos vagy inkább tragikomikus, mert az emberi közösségek újrateremtési folyamatainak mindig van egy sajátos mintázata, egészen bizonyosan nem lehet rövid távon megváltoztatni, noha ezek az „instant” forradalmak ígérik. Pedig éppen a mintázat gyökeres átalakítása a pusztító világerő legfontosabb történelmi célja. Ez a mintázat azonban rendkívül időtálló, hiszen ez egy közösség önazonosságának legfontosabb értéke. Ezekkel a manapság zajló „instant” forradalmakkal a globalizmus éppen azt akarja kikísérletezni, hogy miként lehetne ezeket a mintázatokat igen rövid idő alatt tetszés szerint átalakítani. Erre azért van szüksége, mert gyökeresen át akarja formálni a világ egész szervezeti modelljét.

Az elmúlt fél évezred során a nyugatias modernitással (vagyis a kapitalizmussal) erősebb munkaerőként, a legutóbbi időben egyre inkább fogyasztóként fosztotta ki az embert. Ezért ebben a modellben a fő célja a népesség és a gazdaság növekedési ütemének fokozása volt. Az új létszervezeti modell azonban már a szellemi alávetés és kifosztás olyan eszközeit és technikáit hozza létre, amelyek az emberiség nagy részét egyszerre teljesen feleslegessé teszik. Ezzel lényegében megkezdődött a világ végfelszámolása.

Bogár László - magyarhirnap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

